

ansat en Dame dernede, som Børnene med god Grund følte, om ikke just Fjendskab for, saa dog Mistro til. Denne Kvinde har blandt andet tvunget enkelte Børn til at spise opkastet Mad. Jeg skrev ikke om denne Sag og talte ikke om den, men henvendte mig til Formanden for Bestyrelsen. Han svarede mig, at det var meget vanskeligt at have med denne Sag at gøre, og at det for øvrigt var en meget flink Dame. Den paagældende var ogsaa billig; de havde hende for 15-Kr. om Maaneden, og det vilde kunne knibe at faa en anden Dame. Saa gik jeg til Professor Lorentzen, der er tilsynsførende for Sanatorierne, og underrettede ham derom. Han sagde: „Det kan godt være, det er sandt; men jeg kan jo ikke paa en flygtig Inspektion danne mig nogen Mening derom. Der er dog en Mand, som jeg tror kan være Dem nyttig; det er Overlægen ved det store Sanatorium i Juelsminde, Hoff-Hansen — ham har jeg søgt; men han var ikke hjemme —. Han er tilsynsførende Læge ved Sanatoriet; gaa til ham, og jeg er sikker paa, at han vil tage Affære.“ Det gjorde jeg. Overlægen tog Affære og meddelte mig i et Brev, at han selvfølgelig ikke vilde tolerere det Svineri, hun havde gjort sig skyldig i, og at han havde tilraadet Forstanderinden snarest muligt at afskedige vedkommende Dame som ikke egnet til Stillingen som Medhjælperke. To Maaneder efter fik jeg et meget langt Brev fra Formanden for Børnehjemmenes Bestyrelse, nemlig Børnehjemsforstander Chr. Christensen i Ordrup, i hvilket han erklærede, at der blev ikke Tale om nogen Afskedigelse af vedkommende. Mit bestemte Indtryk, siger han blandt andet, er, at jeg tror, at hun er en betydelig Kraft paa den Plads og ved den Stilling, hun indtager; at der fra Befolkningens Side kan fremkomme Udtryk for Uvillie overfor Forstanderinden, det, mente han, betyder ikke noget, og saa tilføjede han: Foreningen har ikke Raad til at lønne stort, og jeg har paa det mest indtrængende bedt Frøken Tobiasen at blive paa sin Plads, og Grunden er den, at Forstanderinden vilde forlade sin Plads, hvis Frøken Tobiasen skulde fjernes. Naa, nu kommer hun væk alligevel; de gaa alle sammen, det er en formelig Strejke dernede. Men det er ikke Ledelsen af Børnehjemmet „Buddes Minde“, der er Skyld i det, det er den dygtige og humane Overlæge, som siger: Jeg vil ikke taale sligt. Jeg kunde ønske, man paa alle lignende Anstalter havde lige saa virksomme og humane

Mænd, som denne Overlæge har vist sig at være.

— Det lader til, at det er andre Hensyn end Hensynet til Børnene, der er bestemmende. Det er i saa Henseende særlig betegnende, at da Sekretær Mads Lind blev interviewet i Anledning af Herning Børnehjems-Affæren, sagde han: Det er rigtig nok, at Manden drak, han pryglede, og der var i det hele meget, der ikke var, som det skulde være; men der var jo for mig visse Hensyn at tage. Der er dog ikke andre Hensyn, der skulle tages i Spørgsmaalet om vore Børnehjem, end Hensynet til Børnene. Og kunne de, som indtil Dato have ledet denne Sag, ikke forstaa, at Hensynet til Børnene er det vigtigste og væsentlige, saa maa de gaa.

Jeg tillader mig at appellere til denne høje Forsamling, som jo, naar der stilles Krav om Hjælp til Børnene og til Hjem og Opdragelsesanstalter, i hvert Fald ikke har vist sig karrig. Jeg opfordrer til at tage Spørgsmaalet om en mere rundelig Hjælp end den, der hidtil ydes, under Overvejelse. Det er i Virkeligheden Bagateller, der ofres paa denne vigtige Sag, og det drejer sig her om Tusinder. Men ved Siden heraf opfordrer jeg til, at man, saa vidt menneskelig Magt formaar, drager Omsorg for, at de Midler, der bevilges, blive administrerede saaledes, som vi kunde ønske det. Jeg erindrer om, med hvilken Harme denne Forsamlings Flertal modtog de Meddelelser, som i sin Tid — jeg var den Gang ikke Medlem af Tinget, men sad som Tilhører — fremkom fra det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) i Anledning af forskellige grove Forsyndelser fra overordnede Side overfor menige i Viborg. En lignende Harme, og maaske endnu større, maa vise sig, naar der er Tale om Børn, der ere endnu mere værgeløse, og den Behandling, de have været Genstand for, er endnu grovere end den, som blev de omtalte voksne Soldater til Del.

Jeg vil, inden jeg slutter, rette en Forespørgsel til den højtærede Kultusminister. Det er maaske den højtærede Kultusminister bekendt, at der i Sydjylland findes en Præst ved Navn Brandstrup; han bor i Landsbyen Grimstrup ved Bramminge. Denne Præst har flere Gange været Genstand for offentlig Omtale paa Grund af den meget daarlige og inhumane Maade, paa hvilken han har behandlet sit Tyende. Her skal jeg gøre opmærksom paa, at i Fjor i September Maaned blev hans Røgter meget syg og henvendte sig